

at jeg har fundet den Tanke, som ligger i denne Ansøelse, smuk, men hvor smuk jeg end har fundet den, saa skal jeg dog langt foretrække de koldere Omstændigheder for de varmere. Naar vore Medborgere, for at værne for Staten, have opoffret Alt for den, naar de hjemkomme med et usælt og elendigt Legeme, saa maae de med Bestemthed vide, hvor de kunne henvende sig og uden at de behøve at takke, frit kunne faae det, som er nødvendigt til Livets Opfordring; jeg siger mine Herrer, uden at takke, thi ville vi have, at vore Indvaliders Forsørgelse skulde fremgaae af milde Gaver, saa bliver det dog altid Naadensbrod, man byder dem. At give kan være ret behageligt, at modtage bliver i Tidens Løb uhyggeligt, og dobbelt uhyggeligt maae det være for Invaliden, som altid maa føle, at han vilde kunne gjøre en Fordring til Staten, for hvilken han har opoffret Alt, paa at den i det Ringeste sørgede for hans Forsørgelse. Den ærede Indbringer af dette Forslag har bedet os i Dag, at vi endelig ville holde fast paa, at det var en Erstatning, som vi skulde give Invaliderne; jeg vilde gjerne følge ham længere paa denne Vej, men desværre her seer jeg mig nødt til at skilles fra ham. Han siger, at det er en Erstatning, som Staten skal give; jeg skal dog bede Forsamlingen ikke at opstille nogen Umulighed for Staten, og det er umuligt for Staten at give Invaliderne nogen Erstatning; hvem kan erstatte mig Tabet af mine Øine, Tabet af begge mine Arme? Ingen, altsaa heller ikke Staten; men det Staten kan gjøre, det er, at den kan komme Invaliderne imøde med Alt hvad der staaer i Statens Magt, for at lette dem den tunge Byrde, som er lagt paa dem, saa meget som muligt. Det staaer i Statens Magt at sørge for, at de i ethvert Tilfælde ikke komme til at lide under Næringsforger, disse Ting, troer jeg, vi kunne fordrø af Staten, men ikke at den skal give dem nogen Erstatning. Naar jeg altsaa beder dem, mine Herrer, ligesom den forrige ærede Taler, som indbragte dette Forslag, om at holde fast ved, at jeg ikke kan betragte det som en Erstatning men kun ene og alene som en Forsørgelse, saa vil jeg bede dem om at indromme mig, at det ogsaa maa overlades til Staten, hvor-

ledes den tænker sig at forsørge sine Invalider, saaledes at det maa komme an paa Staten, om den for Exempel har et Embede til sin Disposition, hvor den uden videre kan sætte en Invalid ind og saaledes forsørge ham paa den Maade. Thi jeg kan ikke indsee Andet, end at Staten har opfyldt sin Forpligtelse, naar den sætter Invalider ind i Embeder, som ere passende for dem, og som skaffer dem et anstændigt Udkomme, og jeg troer at Invaliderne ville være tjente dermed, thi for det Første ville de faae en større Indtægt end de have havt, og de ville for det Andet nyde deres Indtægter paa en langt behageligere Maade. Jeg veed for Exempel om en ung Officer, som enten i Slaget ved Rolding eller Fredericia, jeg erindrer ikke saa nøie hvor, mistede sin Fod, at han er bleven Postmester og saaledes har faaet et Embede, hvor han lever meget behageligt. Jeg spørger dem, mine Herrer, om de ikke troe, at Staten har sørget tilstrækkeligt for denne Invalid. I ethvert Tilfælde troer jeg, at vi skulle vogte os for ikke at gaae hen og gjøre denne Byrde større for Staten end hvist nødvendigt; thi naar den ærede Forslagsstiller siger os, at det vil udgjøre en Udgift af omtrent 90,000 Rbd. saa frygter jeg for, at han er kommen til kort, thi jeg er bange for at det bliver nærmere det dobbelte af denne Sum, som vil udfordres.

Talder: Jeg vil foreløbig indstrænke mig til at gjøre nogle Mobbemærkninger mod den ærede Forslagsstillers Dyringer. Saa enig jeg er med ham i at der bør gjøres Noget og noget Tilstrækkeligt for de invalide Krigere, saa uenig er jeg paa den anden Side i, at det, han har foreslaaet, i alle Tilfælde kan ansees for tilstrækkeligt (Ja!). Jeg troer tillige med de to næstforegaaende Talere, at det tværtimod maa erkendes, at om ogsaa Forslaget blev antaget i sin Heelhed, saa have dog ikke alle Invalider derved erholdt, hvad de med Billighed kunde have ventet eller fordret af Staten, jeg mener endog at kunne paastaae, at ikke saa af Invaliderne kun vilde være den ærede Forslagsstiller lidet takkyldig for Forslaget, hvis det uforandret blev vedtaget. Jeg troer i det Hete taget, at dette kommer deraf, at den ærede Taler ikke vil indromme den invalide Soldat